

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

III. ÚS 137/09-33

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 14. mája 2009 predbežne prerokoval sťažnosť Mgr. V. L., P., zastúpeného advokátom JUDr. T. B., P., vo veci namietaného porušenia základných práv podľa čl. 20 ods. 1, čl. 46 ods. 1 a čl. 48 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, podľa čl. 11 ods. 1, čl. 28 a čl. 36 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd a práv podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, podľa čl. 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd a čl. 7 Medzinárodného paktu o hospodárskych, sociálnych a kultúrnych právach uznesením Okresného súdu Považská Bystrica sp. zn. 2 T 253/2002 z 8. októbra 2008 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť Mgr. V. L. o d m i e t a ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 9. decembra 2008 doručená sťažnosť Mgr. V. L. (ďalej len „sťažovateľ“), ktorou namietal porušenie svojich základných práv podľa čl. 20 ods. 1, čl. 46 ods. 1 a čl. 48 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), podľa čl. 11 ods. 1, čl. 28 a čl. 36 ods. 1 Listiny základných

práv a slobôd a práv (ďalej len „listina“), podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“), podľa čl. 1 Dodatkového protokolu k dohovoru (ďalej len „dodatkový protokol“) a čl. 7 Medzinárodného paktu o hospodárskych, sociálnych a kultúrnych právach (ďalej len „medzinárodný pakt“) uznesením Okresného súdu Považská Bystrica (ďalej len „okresný súd“) sp. zn. 2 T 253/2002 z 8. októbra 2008.

Z obsahu sťažnosti a jej príloh vyplýva, že sťažovateľ bol okresným súdom 22. mája 2002 ustanovený za obhajcu obvinených ml. P. L., ml. M. S. a ml. L. V. v prípravnom konaní vedenom na Okresnom úrade vyšetrovania Policajného zboru Považská Bystrica pod sp. zn. ČVS: OÚV-247/2002, na Okresnej prokuratúre Považská Bystrica pod sp. zn. 2 P 172/2001 a v konaní vedenom na okresnom súde pod sp. zn. 2 T 253/02. Konanie sa právoplatne skončilo 21. novembra 2002.

Sťažovateľ uviedol, že podľa § 553 ods. 2 zákona č. 301/2005 Z. z. Trestný poriadok v znení neskorších predpisov (ďalej len „Trestný poriadok“) si uplatnil trovy obhajoby podľa „*tarify*“ určenej osobitným predpisom [č. 240/1990 Zb. vyhláška Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnej pomoci (ďalej len „vyhláška č. 240/1990 Zb.“) a č. 163/2002 Z. z. vyhláška Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb (ďalej len „vyhláška č. 163/2002 Z. z.“)]. V žiadosti o priznanie trov obhajoby v celkovej sume 42 950 Sk sťažovateľ popísal jednotlivé úkony právnej služby, za ktoré žiadal priznať trovy a súčasne uviedol aj príslušné ustanovenia „*advokátskej tarify*, na základe ktorých uplatňoval svoj nárok.

O žiadostiach rozhodol vyšší súdny úradník okresného súdu uznesením sp. zn. 2 T 253/2002 z 15. novembra 2007, ktorým sťažovateľovi priznal trovy v sume 24 610 Sk, a to za obhajobu ml. P. L. sumu 9 510 Sk, za obhajobu ml. M. S. sumu 6 180 Sk a za obhajobu ml. L. V. sumu 8 920 Sk. Podľa sťažovateľa predmetným uznesením mu za niektoré úkony nebola odmena vôbec priznaná a za niektoré úkony bola odmena priznaná v rozpore s „*advokátskou tarifou*“ v nižšej výške.

Proti tomuto uzneseniu sťažovateľ podal sťažnosť, o ktorej rozhodol samosudca okresného súdu uznesením sp. zn. 2 T 253/2002 z 8. októbra 2008 tak, že zrušil uznesenie vyššieho súdneho úradníka a priznal mu trovy obhajoby v sume 26 250 Sk.

V sťažnosti sťažovateľ argumentoval: „*Samosudca vo svojom uznesení (obdobne ako aj VSÚ vo svojom uznesení) v rozpore s príslušnou advokátskou tarifou, vyhl. č. 163/2002 Z.z. (ďalej aj AT), jej ustáleným výkladom a zaužívanou súdnou praxou (tým výkladom a súdnou praxou, ktoré sú ústavne konformné):*

a) nesprávne posúdil spoločné úkony právnej služby ako samostatné úkony právnej služby, a nepriznal mi za ne odmenu ako za spoločný úkon, t. j. u každého klienta zníženú o 20 %, ale túto mi priznal buď vždy len u jedného klienta ako odmenu za samostatný úkon, alebo síce ako odmenu za spoločný úkon, ale len u niektorých, samosudcom vybratých klientov a u ostatných klientov túto odmenu vynechal,

b) pri úkonoch právnej služby - účasti pri vyšetrovacích úkonoch, ktorých som sa zúčastnil v priebehu toho istého dňa, pričom tieto úkony bezprostredne na seba nadväzovali, nesprávne ustálil výšku odmeny, keď tieto vyšetrovacie úkony rozkúskoval podľa toho, v prospech ktorého obvineného mali jednotlivé osoby a ako dlho vypovedať, hoci správne mal počítať čistý čas trvania každého vyšetrovacieho úkonu osobitne.

c) za niektoré úkony právnej služby mi odmenu a rež. paušál vôbec nepriznal, z dôvodu, že v čase ich vykonania nebolo obv. ml. L. V. rozšírené obvinenie za skutok, ktorého sa týkali, pritom za iný úkon právnej služby, týkajúci sa tohto skutku, uskutočnený pred rozšírením obvinenia, mi odmenu a rež. paušál priznal,

d) nepriznal mi odmenu a rež. paušál za dva samostatné úkony právnej služby, nakoľko tieto nesprávne posúdil ako jeden úkon právnej služby,

e) pri spoločných úkonoch právnej služby mi nepriznal v správnej výške rež. paušál, keď tento mi priznal vždy iba jeden, hoci správne mi mal priznať toľko rež. paušálov, koľko bolo obvinených, pretože koľko je obvinených, toľko je spoločných úkonov právnej služby, t. j. u každého obvineného sa jedná o úkon právnej služby.“

Podľa sťažovateľa rozhodnutím a postupom samosudcu okresného súdu boli porušené jeho základné ľudské práva označené v sťažnosti, pretože aplikácia „(v niektorých prípadoch neaplikácia)“ a výklad „advokátskej tarify“ sú v rozpore s

„advokátskou tarifou“ a v rozpore s ustálenou praxou všeobecných súdov, teda aplikácia a výklad „advokátskej tarify“ sú zjavne arbitrárne, nesú znaky svojvoľnej aplikácie „jednoduchého práva“ a z ústavného hľadiska sú neakceptovateľné a neudržateľné.

Sťažovateľ považuje úvahy samosudcu v odôvodnení uznesenia z väčšej časti za nejasné a nezrozumiteľné, pretože z nich nie je zrejmé, podľa akých zákonných ustanovení posudzoval jednotlivito sťažovateľom uplatnené nároky.

Nepreskúmateľnosť uznesenia samosudcu považuje sťažovateľ za porušenie práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, za porušenie základného práva domáhať sa zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a základného práva domáhať sa ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde podľa čl. 36 ods. 1 listiny.

Sťažovateľ tiež poukázal na ustanovenia § 190 ods. 2 písm. c) Trestného poriadku podľa ktorého, ak lehota na podanie sťažnosti už všetkým oprávneným osobám uplynula a sťažnosti sa nevyhovelo podľa odseku 1, predloží vec na rozhodnutie vyšší súdny úradník alebo súdny tajomník predsedovi senátu a v prípravnom konaní sudcovi pre prípravné konanie, ktorí majú pri tomto rozhodovaní postavenie nadriadeného orgánu. V prípade sťažovateľa o sťažnosti podanej proti uzneseniu vyššieho súdneho úradníka rozhodol samosudca, hoci mal o nej podľa zákona rozhodnúť predseda senátu. V takomto postupe okresného súdu vidí sťažovateľ porušenie svojho základného práva na zákonného sudcu podľa čl. 48 ods. 1 ústavy.

Porušenie svojho základného práva na prerokovanie veci nezávislým a nestranným súdom zaručeného čl. 46 ods. 1 ústavy, práva zaručeného čl. 6 ods. 1 dohovoru a základného práva domáhať sa ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde zaručeného čl. 36 ods. 1 listiny videl sťažovateľ v postupe, podľa ktorého v zmysle ustanovenia § 553 ods. 4 Trestného poriadku o výške odmeny a náhrady na návrh obhajcu v konaní pred súdom rozhodol vyšší súdny úradník poverený predsedom senátu a podľa ustanovenia § 190 ods. 2 písm. c) Trestného poriadku o sťažnosti proti tomuto rozhodnutiu rozhodol ten istý predseda senátu. Predmetná právna úprava

umožňujúca označený postup je podľa názoru sťažovateľa v rozpore s čl. 141 ods. 1 ústavy, podľa ktorého súdnictvo v Slovenskej republike vykonávajú nezávislé a nestranné súdy. Rozhodnutie vyššieho súdneho úradníka, ktorého činnosť kontroluje v zmysle ustanovenia § 5 ods. 3 vyhlášky Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky č. 543/2005 Z. z. o Spravovacom a kancelárskom poriadku pre okresné súdy, krajské súdy, Špeciálny súd a vojenské súdy v znení neskorších predpisov predseda senátu, ktorý ho vydaním rozhodnutia poveril a ktorý zároveň v praxi usmerňuje jeho postup, nie je podľa sťažovateľa rozhodnutím nezávislého súdu.

Ďalej sťažovateľ argumentoval, že ustanovenie obhajcu je vlastne štátnou objednávkou, ktorou si štát objednáva u konkrétneho advokáta právne služby, ktoré má ako obhajca poskytovať určenému klientovi – obvinenému. Štát pri rozhodovaní o výške odmeny a náhrad uplatnených ustanoveným obhajcom nemá posudzovať kvalitu úkonov, ale len to, či ustanovený obhajca tieto skutočne vykonal a v akom rozsahu. Vykonanie všetkých úkonov sťažovateľom bolo v procesnom spise riadne „zdokumentované“ a napriek tomu sa sťažovateľovi nedostalo podľa jeho tvrdenia súdnej ochrany ani ochrany jeho majetku.

Na základe uvedeného sťažovateľ navrhol, aby po prijatí jeho sťažnosti na ďalšie konanie ústavný súd vydal vo veci tento nález:

„1. Okresný súd Považská Bystrica uznesením sp. zn. 2T/253/2002 zo dňa 8. 10. 2008 a v konaní vedenom pod sp. zn. 2T/253/2002, ktoré tomuto uzneseniu predchádzalo, porušil právo sťažovateľa Mgr. V. L., advokáta, na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom, zaručené v čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, právo domáhať sa zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde Slovenskej republiky, zaručené v čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, právo domáhať sa ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde, zaručené v čl. 36 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd, právo vlastníť majetok, zaručené v čl. 20 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a čl. 11 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd, právo na to, že nikoho nemožno odňať jeho zákonnému sudcovi, zaručené v čl. 48 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, právo pokojne užívať svoj majetok a právo na to, že nikoho nemožno

zbaviť jeho majetku s výnimkou verejného záujmu a za podmienok, ktoré ustanovuje zákon a všeobecné zásady medzinárodného práva, zaručené v čl. 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, právo na spravodlivú odmenu za prácu, zaručené v čl. 28 Listiny základných práv a slobôd a právo každého človeka na spravodlivé a priaznivé pracovné podmienky zabezpečujúce najmä: (a) odmenu, ktorá poskytuje ako minimum všetkým pracovníkom: (I) spravodlivú mzdu a rovnakú odmenu za prácu rovnakej hodnoty bez akéhokoľvek rozlišovania, zaručené v čl. 7 Medzinárodného paktu o hospodárskych, sociálnych a kultúrnych právach.

2. Uznesenie Okresného súdu Považská Bystrica sp. zn. 2T/253/2002 zo dňa 10. 8. 2008 sa zrušuje a vec sa vracia Okresnému súdu Považská Bystrica na ďalšie konanie.

3. Mgr. V. L., advokátovi, sa priznáva primerané finančné zadosťučinenie v sume 30 000,- Sk, ktoré je Okresný súd Považská Bystrica povinný mu zaplatiť do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.

4. Okresný súd Považská Bystrica je povinný zaplatiť sťažovateľovi náhradu všetkých trov konania na účet jeho právneho zástupcu, advokáta JUDr. T. B., do 3 dní od právoplatnosti tohto nálezu.“

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Podľa čl. 140 ústavy podrobnosti o organizácii ústavného súdu, o spôsobe konania pred ním a o postavení jeho sudcov ustanoví zákon.

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti

navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak. Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú zákonom predpísané náležitosti, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene, môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

Podľa čl. 20 ods. 1 ústavy a čl. 11 ods. 1 listiny každý má právo vlastniť majetok. Vlastnícke právo všetkých vlastníkov má rovnaký zákonný obsah a ochranu. Dedenie sa zaručuje.

Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy (a obdobne podľa čl. 36 ods. listiny) každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky.

Podľa čl. 48 ods. 1 ústavy nikoho nemožno odňať jeho zákonnému sudcovi. Príslušnosť súdu ustanoví zákon.

Podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom.

Podľa čl. 1 dodatkového protokolu každá fyzická alebo právnická osoba má právo pokojne užívať svoj majetok. Nikoho nemožno zbaviť jeho majetku s výnimkou verejného záujmu a za podmienok, ktoré ustanovuje zákon a všeobecné zásady medzinárodného práva.

Podľa čl. 28 ods. 1 listiny zamestnanci majú právo na spravodlivú odmenu za prácu a na uspokojivé pracovné podmienky. Podrobnosti ustanoví zákon.

Podľa čl. 7 medzinárodného paktu štáty, zmluvné strany paktu, uznávajú právo každého človeka na spravodlivé a uspokojivé pracovné podmienky, ktoré zabezpečujú

najmä:

a) odmenu, ktorá poskytuje ako minimum všetkým pracovníkom:

(i) spravodlivú mzdu a rovnakú odmenu za prácu rovnakej hodnoty bez akéhokoľvek rozlišovania ...

Ústavný súd zastáva názor, že sťažnosť, ktorou sťažovateľ namietal porušenie označených základných práv zaručených príslušnými článkami ústavy a listiny a práv zaručených príslušnými článkami dohovoru, dodatkového protokolu a medzinárodného paktu uznesením okresného súdu sp. zn 2 T 253/2002 z 8. októbra 2008, je zjavne neopodstatnená.

O zjavnej neopodstatnenosti sťažnosti možno hovoriť vtedy, keď namietaným postupom všeobecného súdu nemohlo vôbec dôjsť k porušeniu toho základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi označeným postupom všeobecného súdu a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnenú sťažnosť preto možno považovať tú sťažnosť, pri predbežnom prerokovaní ktorej ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, realnosť ktorej by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie (napr. aj II. ÚS 405/08).

Ústavný súd predovšetkým pripomína, že podľa svojej ustálenej judikatúry nemá zásadne oprávnenie preskúmať, či v konaní pred všeobecnými súdmi bol, alebo nebol náležite zistený skutkový stav a aké právne závery zo skutkového stavu všeobecný súd vyvodil (II. ÚS 21/96). Vo všeobecnosti úlohou súdnej ochrany ústavnosti poskytovanej ústavným súdom napokon nie je ani chrániť občana pred skutkovými omylmi všeobecných súdov, ale chrániť ho pred takými zásahmi do jeho práv, ktoré sú z ústavného hľadiska neospravedliteľné a neudržateľné (I. ÚS 17/01). Z rozdelenia súdnej moci v ústave medzi ústavný súd a všeobecné súdy totiž vyplýva, že ústavný súd nie je opravnou inšinciou vo veciach patriacich do právomoci všeobecných súdov (napr. I. ÚS 19/02).

Ústavný súd vo svojej judikatúre konštantne zdôrazňuje, že pri uplatňovaní svojej právomoci nezávislého súdneho orgánu ústavnosti (čl. 124 ústavy) nemôže zastupovať

všeobecné súdy, ktorým predovšetkým prislúcha interpretácia a aplikácia zákonov, a že jeho úloha sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou alebo kvalifikovanou medzinárodnou zmluvou o ľudských právach a základných slobodách (napr. I. ÚS 13/01).

Z takéhoto pohľadu pristúpil ústavný súd aj k posúdeniu napadnutého rozhodnutia okresného súdu.

V odôvodnení napadnutého uznesenia sp. zn. 2 T/253/2002 z 8. októbra 2008 okresný súd zrozumiteľným a jednoznačným spôsobom uviedol dôvody, na základe ktorých priznal sťažovateľovi odmenu v konečnej sume 26 250 Sk. Svoje skutkové a právne závery oprel o interpretáciu a aplikáciu ustanovení relevantnej právnej úpravy [§ 15 ods. 1 písm. b) vyhlášky č. 240/1990 Zb., § 17 ods. 2 a § 16 ods. 1 písm. d) vyhlášky č. 163/2002 Z. z.], v rámci ktorej okrem iného poskytol výklad kľúčových pojmov – samostatný úkon právnej služby a spoločný úkon právnej služby. Okresný súd sa náležite vysporiadal vo svojom zrušujúcom uznesení aj s pochybeniami vyššieho súdneho úradníka, rovnako však svojou argumentáciu podporil závery uznesenia vyššieho súdneho úradníka, s ktorými sa stotožnil.

Po preskúmaní spôsobu a rozsahu odôvodnenia rozhodnutia okresného súdu a s ohľadom na dôvody, ktoré sťažovateľ uviedol v predmetnej sťažnosti, ústavný súd nezistil taký výklad príslušných ustanovení citovaných právnych predpisov v napadnutom rozhodnutí, ktoré by mohli vyvolať účinky nezlučiteľné s namietaným porušením článkov ústavy a medzinárodných dohovorov. Sťažnosť v časti týkajúcej sa porušenia práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, základného práva na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva domáhať sa ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde podľa čl. 36 ods. 1 listiny ústavný súd posúdil ako zjavne neopodstatnenú.

Ústavný súd sa tiež vysporiadal s námietkou porušenia sťažovateľovho základného práva na zákonného sudcu podľa čl. 48 ods. 1 ústavy, ku ktorému malo podľa názoru sťažovateľa dôjsť tým spôsobom, že o jeho sťažnosti podanej proti uzneseniu vyššieho súdneho úradníka nerozhodol predseda senátu, ale samosudca. Podľa ustanovenia § 190

ods. 2 písm. c) Trestného poriadku ak lehota na podanie sťažnosti už všetkým oprávneným osobám uplynula a sťažnosti sa nevyhovelo podľa odseku 1, predloží vec na rozhodnutie vyšší súdny úradník alebo súdny tajomník predsedovi senátu a v prípravnom konaní sudcovi pre prípravné konanie, ktorí majú pri tomto rozhodovaní postavenie nadriadeného orgánu. Z obsahu sťažnosti je zrejmé, že predsedom senátu súdu prvého stupňa, ktorý v zmysle § 553 ods. 4 Trestného poriadku poveril vyššieho súdneho úradníka rozhodnutím o výške odmeny a náhrady advokáta za zastupovanie bol JUDr. M. Č. Z napadnutého uznesenia, ktorým sa rozhodlo o sťažnosti proti rozhodnutiu vyššieho súdneho úradníka, vyplýva, že o nej rozhodoval totožný sudca – JUDr. M. Č., teda predseda senátu súdu prvého stupňa, hoci je v napadnutom uznesení označený ako samosudca. V danej situácii ide o uvedenie zrejmej nesprávnosti pri vyhotovení uznesenia, ktorá v žiadnom prípade nemôže mať vplyv na garanciu základného práva na zákonného sudcu podľa čl. 48 ods. 1 ústavy, a túto časť sťažnosti týkajúcu sa námietky porušenia práva podľa čl. 48 ods. 1 ústavy kvalifikuje ústavný súd ako zjavne neopodstatnenú.

Ako zjavne neopodstatnenú vyhodnotil ústavný súd aj námietku porušenia základného práva na prerokovanie veci nezávislým a nestranným súdom zaručeného čl. 46 ods. 1 ústavy, práva zaručeného čl. 6 ods. 1 dohovoru a základného práva domáhať sa ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde zaručeného čl. 36 ods. 1 listiny. Sťažovateľ v tejto časti sťažnosti poukázal na právnu úpravu, podľa ktorej v zmysle ustanovenia § 553 ods. 4 Trestného poriadku o výške odmeny a náhrady na návrh obhajcu v konaní pred súdom rozhoduje vyšší súdny úradník poverený predsedom senátu a podľa ustanovenia § 190 ods. 2 písm. c) Trestného poriadku o sťažnosti proti tomuto rozhodnutiu rozhoduje ten istý predseda senátu. Predmetná právna úprava umožňujúca označený postup je podľa názoru sťažovateľa v rozpore s čl. 141 ods. 1 ústavy, podľa ktorého súdnicstvo v Slovenskej republike vykonávajú nezávislé a nestranné sudy. Ústavný súd však vychádza z prezumpcie ústavnosti všetkých ustanovení Trestného poriadku a nemôže v rámci konania o sťažnosti fyzickej osoby skúmať ústavnosť príslušných ustanovení tohto zákona. Sťažovateľ ako fyzická osoba navyše nepatrí medzi (ústavou taxatívne vymedzené) subjekty disponujúce aktívnou procesnou legitimáciou na podanie návrhu na začatie konania o súlade právnych predpisov.

V súvislosti s námietkou porušenia základného práva na ochranu majetku podľa čl. 20 ods. 1 ústavy, čl. 11 ods. 1 listiny a práva podľa čl. 1 dodatkového protokolu ústavný súd uvádza, že všeobecný súd zásadne nemôže byť porušovateľom základných práv hmotného charakteru, ak toto porušenie nevyplýva z toho, že všeobecný súd porušil ústavnoprávne princípy vyplývajúce z čl. 46 až čl. 48 ústavy. Vzhľadom na to, že ústavný súd nezistil porušenie základných práv podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 36 ods. 1 listiny, ako aj práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, konštatuje zjavnú neopodstatnenosť aj tej časti sťažnosti, ktorá sa týka porušenia čl. 20 ods. 1 ústavy, čl. 11 ods. 1 listiny a práva podľa čl. 1 dodatkového protokolu.

K namietanému porušeniu čl. 28 listiny ústavný súd konštatuje, že nemá žiadnu priamu súvislosť s tvrdeniami sťažovateľa. Obdobne to platí aj o namietanom porušení čl. 7 medzinárodného paktu, ktorý nie je aplikovateľný na konanie o porušovaní ústavných práv, ktoré označil sťažovateľ.

Vzhľadom na uvedené skutočnosti ústavný súd rozhodol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde tak, ako to je uvedené vo výroku tohto uznesenia.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 14. mája 2009